

срѣщаме църковенъ строй, който първобитно е съществувалъ въ всичкитѣ християнски църкви, до като ги завладѣлъ римския дворъ, и относително това струва да се прочете прѣвѣсходната книга Bordas-Demoulin.

Градоветѣ и селата сж раздѣлени на енории, състоящи най-малко отъ сто и петдесетъ къщи или семейства, и въ всѣ-ка енория по единъ попъ.

Доходитѣ на поповетѣ въ градоветѣ се съставляватъ отъ доброволнитѣ приношения за кръщение, свадба, погребение, водосвятъ и т. н. Три пѣти въ годината попа посѣщава всѣко семейство на енорията си, за да го рѣси съ святена вода. Той се придружава отъ двѣ или три момчета, които носятъ човали, за да събиратъ подарѣцитѣ въ натура: вълна, брашно, плодове, свѣщи и други потрѣбни нѣща. Единъ пѣтъ въ годината се извършва тържественно служение за поменување на умрѣлитѣ, за което се плаща по петъ стотинки на душа. Селскитѣ свѣщенници получаватъ, освѣнъ това, десета часть отъ продуктитѣ, и много отъ тѣхъ сами обработватъ земята.

Всички партии признаватъ необходимостта да се даде на невѣжественното духовенство по основателно образование. По видимо, изражението: „това е попско писанье“ — означава безграмотно писмо. Въ Търново и Самоковъ биле основани семинарии, но до сега тѣ не сж дали осѣтливи резултати.

„Либералната партия, и частно Каравеловъ, никакъ не желала да възбужда война противъ църквата, тъй като въ България не може да се повтори извѣстното изражение на Гамбетта, че „свѣщенника е врагъ!“ Но послѣ свищовския прѣвратъ княза и консерваторитѣ, за да добиятъ поддръжка отъ поповетѣ, присвоили по влиятелнитѣ отъ тѣхъ, а именно, на поповетѣ въ голѣмитѣ градове, извѣстно съдържание, исплащано отъ господарството. Селскитѣ попове нѣматъ никаква часть въ тѣзи щедроти.

Когато Каравеловъ дошелъ на власть, първата му грижа била да приведе въ редъ бюджета, и тъй като народното събрание не гласовало никаква сума за духовенството, то той билъ